

junaško odbijali vse sovražnikove napade. Ta bi se bil moral brez uspeha umakniti, ko ne bi bil Julijanov vojskovodja oblegovanim verjetno dokazal, da je cesar Constantius že umrl in da je torej brezvspešno vse bojevanje za stranko njegovo. Tedaj pa so Akvilejčani odprli svoja vrata, izročili Nigrina in še nekatere druge načelnike Julijanu, kateri jih je dal kaznovati s smrtjo, vsem drugim pa je blagodušno prizanesel in nesporazumljenje je bilo poravnano. Še le sedaj, ko se mu je bila podala tudi Akvileja, smatral je Julijan utrjeno svoje cesarstvo.

(Dalje prihodnjič.)

Popotni spomini.

Spisala Lujiza Pesjakova.

Čula sem, da milost vzprejme
Duša ta iz božjih rok,
Ki jej gledati On daje
Stvarstva čudoviti krog.

Srečno in pomiloščeno
Imenujte mene zdaj:
Zrla sem čudés nebrojnih.
Gledala na zemlji — raj!

I.

Odkrivala je podoba
Vzorno-krasnih se jezér,
Kjer mi je okó ustavljal,
Očaróval blesk stotér.

Najlepše poletno jutro se je smijalo zemlji, ko sem s preljubo mi tovarišico se peljala za rana z vlakom od Milana v Como. Prijazno se je razprostirala pred nama plodovita lombardska ravnina s svojimi trsnimi brajdami, ki se vijó od murve do murve, s svojimi razsežnimi koruznimi pólji in s čvrstimi travniki, v katere so napeljani nebrojni vodotóči. Monza je bila prva znamenitejša postaja in od todi se je odpirala Brianza s neštetiimi svojimi vilami, Brianza, pokrájina, katere konce poljubljata Adda in Saveso in ki se zožuje v poluotok, ločèč komsko jezero od leškega jezera (Lago di Lecco).

Naglo sta minili dve uri do Coma, ki se vzdiguje med zelenimi gorami na južno-zapadnem konci jezera. Bolje še nego li kedaj prevzelo me je bilo ono nepopisno veselje, ki ga občutim vselej, kadar se pravi: pojdi po svetu! Saj je veljalo — oj, radosti! — seznaniti se z dolgo zaželenimi prirodimi čudési. Stopivši v Comu iz železničnega vozá, hiteli sva nizdolu po hribci, kjer naji je takoj potisnil neki „condottore“ v svoj omnibus. Sédeva na zadnja prostorca, govoreč, da bi se pred

nama lahko igrala operetta: „Deset deklic in nijeden mož.“ Dospesvi do luke, ukrcavale so se na parobrod „Unione“ različne mlade in stare deklice s svojimi kovčegi, košarami, psički, kletkami s ptiči i. t. d. Za našim omnibusom se je privažalo še mnogo družih vóz, skôraj so bili na „Unione“ „uniti“ ljudje vseh narodov in jaz sem presrečna sama v sebi vzkliknila: na konskem jezeru sem! Parni stroj je zabrliznil in odriniti smo že imeli od brega, ko prikorači na palubo elegantna dvojica. Gospá jako mlada, živahna in cvetoče lepa, gospod ne star, ampak bled in suh, vedno molčëč in neprestano kašljaje. „Povero!“ sva si mislili, a „Poveretta!“ tudi, in morebiti še bolj ona. Toda utegnili nisva udajati se dolzemu premišljevanju in pomilovanju, kajti vse, kar sta priroda in umetelnost razstavljali pred najinimi očmi, bilo je tako omamljivo, da nama drúgo ni bilo môči nego gledati in gledati.

Komsko jezero, kateremu je že Vergilij slavo pel, sluje za najlepše vseh jezer górenje Italije. Razvnetá sem pritrdila obči sodbi, ali pre-naglila sem se vender, kajti tekom najinega popotovanja sem zaradi te misli odpuščenja prosila nécega družega, še mnogo mnogo lepšega jezera. A vrnimo se h komskem! Cisto zeleno mu zrcalo je obrob-ljeno blizu bregov z bogatimi nasélji, lepimi vilami, krasnimi vrti in vinógradi. Za njimi se širijo kostanjeve in orehove šume, ki se po svetlo-zelenih svojih drevesih živo odlikujejo od zamolke boje sosednih óljčnih gozdov. Goré družëč se goram in vzdigujoč se do znamenite višave dovršujejo prekrasno sliko. Pravijo, da popotovanje po komskem jezeru je podobno ónemu po Rénu, a da bregovi komski v lepóti še presežajo rénske. Dozdevalo se je to tudi dragi mi spremljevalki, ki je ravno tačas stanovala na bregovih sloveče nemške reke. Razgovarjaje se o tem, snel je hipno neki gospod, ki je sedël nama nasproti, slamnîk raz glavo in uljudno naji pozdravljajoč je veselo vzkliknil: „Oj, dami govorita nemško; ali je drzno upati, da bi smel razveseljevati se njiju družbe?“ Tudi nama so bili tukaj po všeči znani glasovi in skôraj je bil gospod Emilij H. iz Erfurta — kakor sva čitali na poklonjeni vi-zitki — mlad, olikan in ljubezniv človek tretji v najini družëini.

Gorjé! kako svetlo je bilo jezero, kako lepó vse okoli njega, in kako se je temnilo gori na obnebj! Dospeli smo jedva do Tremezzine, ki jo nazivajo vrt Lombardije, ko so začele padati debele kaplje in sape vleči tako hladnó, da sva se s svojo prtljago in z gospodom iz Erfurta preselili v kajuto. Od Cadenabbije do Bellaggija — eldorada komskega jezera — vozili smo se zatorej, žal! v zaprtem prostoru.

Ko je v Bellaggiji parobrod priplúl do bregá, lil je dež, kar je mogel in navzlic pozornosti, s katero je skrbel za naji gospod Emilij H.,

seznanili sva se vender z mokrim elementom. Na pristajališči velika zadrega: gneča ljudij, pregled popotnih listov, plôha, strele in grmënje. „Presto, presto Signori miei!“ kričali so condottori, vsak vabëč prišlece v svoj omnibus. In res je nastopilo vsestransko „presto,“ sililo je vsacega pod streho. A nama je vender bilo še čakati, kajti v „grand hôtél de Bellaggio“ sva bili priporočeni po svojem znauci, holandskem konzulu v Milanu, gospodu St . . . ., ki je jeden delničarjev krasne te stavbe. Nekako nepotrpežljivi sva že bili, toda zdajci se je nizdolu pripeljal velik voz in v velikanskih pismenih se je bralo na njegovih stránicah „Grand Hôtél de Bellaggio“. Gospod Emilij H. je preskrbel, da sva midvé najprvi stopili v kočijo, za nama on in potem drugi, ali predno je bilo vse urejeno, potegnila sta konja in zadnja v voz stopajoča dva Angleža, katerima „il tempo rubato“ menda ni bilo navadno, ležala sta na tleh! Obče je bilo obžalovanje, a malo skritega smehá je menda vender bilo tudi vmes. No, zgodilo se njima ni nič hudega in slovesno in počasi sta se še gospoda uvrstila med druge popotnike.

Evo le grand hôtél de Bellaggio, ki nam je odprl blesteče svoje prostore! Nikdar nisem videla take gostilne. Vilin dvor, resnično! Poslopje, stoječe na majhni višavi, ima pet prizidij, v vsem nad tri sto elegantnih soban. Pri tleh je dvorana do dvorane v zabavo gostom. V jedni vse prirejeno za godbo, druga vabi k čítanju, razpolagajoč knjige in novine v najrazličnejših jezicih, v tretji je biljard in igralne mize, v četrti so razstavljene podobe, stereoskopi i. t. d. Vsaka teh dvoran drží na verando, od koder se pride doli k jezeru po terásah, obrastenih z velikanskimi olejandri. Monsieur le directeur, ki je po vladarsko stal sredi tolpe strežajev pri uhodu, vzprejemal je najuljudneje svoje goste; nama se je posebno globoko priklonil, ko sem mu izročila pisemce „de part de monsieur le consul St . . . .“ Mignil je elegantnemu stréžniku, ki naji je po marmornatih, v sredi z lepimi preprogami obloženih stopnicah, védel v prvo nadstropje. Skôraj sva stanovali v najmičnejšem majhnem salonu, kjer je bilo od vrha do tal vse rôznato, belo in pozlačeno. Oj, in razgled na jezero! Huda ura je ravno ostavila eldorado Bellaggio in „dobro došli“ v njem nama izrekalo celó solnce, ki je pretrgalo oblake. Zamuditi nama ni bilo hipa, uživati divno lepôto slovečega kraja in zatorej sva hiteli spet doli, skozi dvorane na verando in po terásah mimo olejandrov k jezeru ter v čolnič. „Vila Melzi!“ ukazala sem veslárju.

Predsednik nekdanji republiki italijanski, grof Melzi, poznejši vojvoda lodiški, zidal je na bregovji jezerskem to čaró-krasno stanovanje sredi najlepšega vrta. Najprej sva ogledali graščino. Prava zakladnica je vsaka sobana. Zidovi polni umotvorov „al fresco“, reliefov in doprsij

iz rok Canove, Pandianija i. t. d. Tudi Michelangelo, iztesan po Canovi, stoji med njimi. Ali mi je povédati, da sem se ga ustrašila? Kako li je mogoče, da je takšen genij, takšen ljubljenec Bogá bil — tako neznanega obraza? — Tudi levom Thorwaldsenovim sva se čudili, toda le površno, kajti vleklo naji je od mozajičnih tal graščine doli na dehteči vrt. Kako lepó je bilo tam, kako sva se radovali, da nama je bilo dano videti takšno krasoto! Ves svit južnega rastlinstva je sijal nama naproti. Hodili sva med čudovitimi magniolijami, katerih snežno-bele čaše omamljive vonjave izdihajo, med visocimi cedrami, kitajskimi smrekami, velikanskimi aloejami in kamelijinimi drevesi, na katerih se je izgubilo perje pod cvetjem. Ponosni lavor in cvetoča mirta sta delala povsodi goščave. Prijazni graščinski vrtnik nama je podaril magniolijina cveta in dve lavorjevi vejici odlomila sem si sama, živo spominajoč se pri tem početji — Preširna in necega družega slovenskega pesnika. V mislih sem poklonila mrtvemu in živemu pevcu njima pristujoči pozdrav, ki sem si ga usvojila v navzočnosti Danteja in Beatrice! — — Dolgo nisem mogla odtrgati pogledov od rajsko-lepe te dvójice. Kako ljubo kaže Beatrica razvnetemu, za njo gredočemu pesniku pot proti nebesom! Plemenit je izraz obeh obličij, življenja polni sta njiju postavi. Stvaril ja je mojster Comolli. Prelepó je tudi kolosalno doprsje — delo Canove — kažóče Josipino Bauharnais, njo, katero je ljubil in katere nikdar pozabil ni Napoleon Véliki.

„Un temporale s'avvicina nuovamente,“ svaril naji je vrtnik. Prestrašeni sva se predramili iz svoje vnetosti in videli, da se je res pod magniolijami, med tujinimi in cipresnimi goščavami jako mračilo in da je v vršičih ceder sumnivo šumelo. Nizdolu so zopet viseli oblaci, jezero gnalo z nova visoke valove. „Da capo“ za naji nastopilo je „presto“, ki se je izpremenilo skóraj v „prestissimo“; kajti začelo je grmeti in pol ure hoda sva še imeli do vilinega dvora. Nameravali sva peš iti nazaj in zatorej sva bili odpravili veslárja. Vedno je bilo bolj temná, vedno huje je lil dež. In glej! pri izhodnih vrtnih vratih, kakor angelj, toda ne s plamenečim mečem, ampak z velicim dežníkom je stal — gospod Emilij H. iz Erfurta! Naproti je nama bil prišel, zvedevši, da sva se podali v vilo Melzi in iskal naji že po vsem vrtu. Preskrbel si je bil magniolijo in tiho vzdihujé poklonil jo moji spremeljevalki. Kar se je dalo, hiteli smo proti Bellaggiju. Gospod Emilij H. je zagotavljal neprestano, kako se mu smiliva, kako žal mu je, da mu ni mogoče dati nama perotij, ki bi naji ponesle do rešilne luke!

Prisopihali smo napósled pod streho. Na suhem je bilo vrlo zanimivo gledati razburjeno jezero in boj podečih se oblakov. Ali treba

je bilo misliti na toaletu. Ob $\frac{1}{2}$ 7. uri smo obedovali v sijajno lepi „salle à manger, couvert à 5 francs“. Jako fino kosilo: morske ribe, rénski losos, divjina, neapolitansko sadje, sladoléd i. t. d. Pri desertu so točili, komur je bilo ljubo, Marsalla in Lacrimae Christi.

(Dalje prihodnjič.)

Narodne stvari.

VI.

Národna pesen.

Zapisana v celjski okolici.

Kdo bo dekle tebe troštav,
Ko te bodem jez zapustov? —
Troštale me bojo tičice,
Ki po luftu létajo.

Eno pukšo bodem kupô,
Vse te tičke bom postrelô,
De te ne bojo troštale
In moj'ga srca žalile.

Kdo bo dekle tebe troštav,
Ko te bodem jez zapustov? —
Troštale me bojo ribice,
Ki po vodi plavajo.

Eno mrežo bom si kupô,
Vse re ribce bom polovu,
De ne bojo več troštale
In moj'ga srca žalile.

Kdo bo dekle tebe troštav,
Ko te bodem jez zapustov? —
Troštala me bojo drevesa,
Ki po svetu rastejo.

'no sekiro si bom kupô,
Use drevje bom posekô,
De te ne bo več troštalo
In moj'ga srca žalilo.

Kdo bo dekle tebe troštav,
Ko te bodem jez zapustov? —
Troštale me bojo róžice,
Ki po zemlji cvetejo.

Eno koso si bom kupô,
Vse te rož'ce bom pokosu,
De te ne bojo več troštale
In moj'ga srca žalile.

Kdo bo dekle tebe troštav,
Ko te bodem jez zapustov? —
Troštale me bojo zvezdice,
Ki na nebu svetijo.

Prišli bojo tud' oblaki,
Vse te zvezde ti pokrili,
De te ne bojo več troštale
In moj'ga srca žalile.

Kdo bo dekle tebe troštav,
Ko te bodem jez zapustov? —
Troštala me bo zemljíca,
Ker še bom po njej hodila.

V zemljo jamo bodem skopô,
Notar bodem te pokopô,
De te ne bo več troštala
In moj'ga srca žalila.

Kdo bo dekle tebe troštav,
Ko te bodem jez zapustov? —
Troštala me bo Marija
S svojim sinam Jezusam.

V r n í t e v.

Povrača v domače se sêlo
 Iz vojne junak domóv.
 Razjasni se mlado mu čêlo,
 Zazršemu rôdni kròv.

Dospévši na srédo vasíce
 Zavrisne tri pót na glas,
 Okó porosé tri solzíce
 Dospevšemu v milo vas:

Na pragi ga ljubica čaka,
 Prijazno se mu smehljá,
 A déva sosednja zaplaka:
 „Na vojsko so vzeli dvá!“

J. K.

H l a d í l a n i !

Glej, solnce zahaja
 Za temno goró,
 Dekletu v ločítev
 Jaz dajem rokó.

Krepílna rosíca
 Cvetlice poji,
 A meni v bridkósti
 Srcé se topí.

Nobena rosíca
 Mí pota ne zná,
 Da bi ohladíla
 Bolesti srcá!

Svojmir.

L j u b e z n i ž e l j a.

Podoba svetla mojih sanj,
 Sedáj te gledam vsako nóč,
 Ljubó mi sije tvoj obraz,
 Spomine davne vzbujajóč.

Kot nekđaj ti upíraš v mé
 Skrivnostno-temno spet okó;
 Besede srčne šepetáš,
 Ljuběč objemlješ me strastnó.

Ko smrt zatisne mi očí
 Ter léžem k spanju v grob temán,
 Oj, tamkaj še bi veselíl
 Naj mene tákšen sèn krasán!

Svojmir.

Popotni spomini.

Spisala Lujiza Pesjakova.

III.

(Dalje.)

 Menaggiji tik brega so že čakali raznovrstni vozovi. Sedli sva zopet v velik omnibus. Jedva sta zakrenila konja ropotajoče naše skrinje vkreber, ko se za nami pomiče voziček z jednim konjem in pod velicim florentinskim slamnikom se nasmiha cvetočela gospá, a na njeni strani sedi bleđi molčeči mož. Poveretta! —

Z dušo, polno še vtisov, ki so jih bile napravile jezerske podobe, bili sva hipno premaknjeni v hribovit svet. Veličastno pogorje se je vrstilo po poti s soteskami in najmičnejšimi brdovitimi kraji. Po več nego li jedno uro trajajoči vožnji smo dospeli na vrh. Ko se ozreva, očaralo — očaralo v pravem pomenu te besede — naju je poslednjič komsko jezero. Preradi bi se bili ustavili dlje na višavi, toda skôraj spočita je bila — ali morebiti tudi ni bila — uboga živina in z udarci in s pokanjem bičevim jo je neusmiljeni voznik gonil dalje. Strmo se je vzdigal na najini levi Monte Crociano in pred náma je stal Monte Galbiga. Cesta se je vila okoli krmul in strlin ter počasi nagibala se nizdolu. Zdaj se je razširila okolica in lepi, zeleni, senčni logi naju pozdravljajo na vseh stranéh. Oj, in tam se zalesketá med drevjem, svetlo zrcalo je položeno na zelena tlà in nebó in logi se ogledujejo v njem! Pred očmi mi stoji druga, znana, ljuba slika, na kateri je takisto vse zeleno, gozdno, prijazno, kjer tudi čisto nebó odseva iz velicega, dragocenega smaragda, kateri je Bog sam pripel na obleko gorovite zemlje . . . Lago del Piano, kako si podobno prvemu belo-peških jezer v predragi mi domovini!

Oj, lepa, lepa je pot od Menaggija do Porlezze in vsacemu čilemu popotniku bi svetovala, prehoditi jo péš. O trudu bi ne znal, ampak pritrdil Eichendorffovim besedam:

„Wem Gott will rechte Gunst erweisen,
Den schickt er in die weite Welt,
Dem will er seine Wunder weisen
In Berg und Wald und Strom und Feld.“

Prihajale so mi te besede vedno v spomin, ko sem popotovala po deželi hrepenenja svojega. Od radosti se časih poznala nisem in kolikokrat mi je bilo pritisniti roko na čelo ter uvériti se, da bedím, da sem res jaz tisto presrečno bitje, kateremu je dano gledati uzorne umotvore stvarstva. Kako razvnetá sem se klanjala njihovemu stvarniku! Kako

ga molila pred žrtvenikom, ki ga mu napravlja priroda v raji, kateri se na zemlji imenuje Italija!

Prilичiti bi mogla to, kar sem ondu neprestano čutila, divnemu veselju, kadar sem majhno dekletce zagledala željno pričakovano božično drevó s svojimi lučicami in z blestečimi svojimi darovi. Res, takšno čustvo mi je iz nova, povsodi in vedno iznenadejalo, prevzemalo in povzdigovalo vriskajočo dušo!

Oj, nepozabljivi mi, nebesko-srečni čas!

IV.

Gledala sem prosto Švico,
Vzduh vživala nje gorá,
Vpričo snežnega Gotarda
Preslavljala sem Bogá.

Hudó je pripekalo solnce, ko sva ob pol jedni uri zagledali Porlezzo in ob enem severni konec luganskega jezera. Iz omnibusa greva takoj na parobrod „Generoso“ in dalje sva plavali po šumečih valovih! Zopet sva bili gola radost, samó čudenje, zamikajoč se v lepoto divnega stvarstva.

Kar se tiče krasote okolic, meriti se more lugansko jezero skóraj s komskim. Jedvá sva pustili za sábo Cimo, prikazal se je že lepi, do vrha z gozdi obrasteni Monte S. Salvatore. Evo Ostena! Kako rada bi bila tamkaj veslala v lehkem čolnici med duplinami skozi silno veliko sotesko, katero rosíta dva slapova: udala bi se bila v neizogibno škropilno kopel in, če tudi malo premočena, gledala slovečo jamo. K sreči je obračala náse mojo pozornost Gandria, nežno ovijajoč se vznožja Monte Brèjevega. Zdaj naju je vzprejel južni pritok jezerski, in vedno cvetnejši in krasnejši so se kazali bregovi. Povsodi plavajoči vrtje nad visoko obokanimi arkadami, povsodi trsna sadišča, vile, cerkve, kapelice. Krog in krog so zeleneli smokvišča, oljčni in orehovi gozdi. Okoli strline pri Castagnoli je hlapel parobrod in — širé se pod krasnim Monte S. Salvatorjem ter upodabljaajoč se v prečistem srebru jezerovem je ležalo pred nama Lugano! Oh! ... sôpla sem švicarski vzduh! —

Ob 4. uri popoludné sva stopili na luganski breg — omeniti sem zabila, da je lepa „Poveretta“ s pokašljujóčim gospodom zopet bila z nami „à bordo“ — in po nasvetu holandskega konzula iskali si stanovanja v hôtelu „Washington“. Impozantna na širocem nasípu se vzdigujoča stavba je to poslopje. Bilo je sedež nekdanje države. Notranja naprava nikakor ni bila po mojem ukusu. Prehodivši vežo, prideva v visoko mračno stebrišče, kjer je vsaka stopinja odmevala od sivih zidov. Védli so naju od todi v prvo nadstropje v sobo, kamor so držala razven vhodnih vrat še tri druga vrata. Odprta so bila vsa in hodilo se je skozi v druge, ravno tako proste in prazne sobane.

Kakšen razloček med starim Washingtonom in vilinim dvorom Bellaškim! Tamkaj vse novo, solnčnato, varno, polno ljudij, tù, nasprotje vsega tega. Kako hitro sva se bili podomačili v svojem róznatem salonu in kako neznana in tuja nama je bila ta gola sobana, opravljena le z najpotrebnejšim orodjem! Ob 5. uri sva kosili à la carte, za table d'hôte je bilo menda premalo gostov, ali morebiti tudi ni bilo prav nobenega, vsaj po vsem velicem poslopji srečali nisva nikogar. Čisto sami sva bili v veliki odmevajoči dvorani, ki bi bila lahko vzprejela na stotine ljudij. Hiteli sva vènkaj, tjákaj, kjer se ne pogreša drúščine.

Poleg jézera na širocem nasípu sva hodili, napotivši se na južno stran. Nasproti hôtelu „du Parc“, v kateri se je bil izpremenil starodavni samostan „S. Maria degli Angioli“ — tudi tukaj se ne bi mogla udomačiti — vzdiguje se tik jezera visok Tell z lokom in s pušicami. Od navadnega peščenika je iztesano znamenje, vender pozdravila sem je razvneto, saj kaže uzor junaka svobode! Blizu hôtelu du Parc, sredi cvetočega vrta, stoji villa Visalli, to bi bilo stanovanje záme, a ne — skôraj bi se bila sprla v mislih z gospodom konzulom. Bodi si! dva dneva, ali bolj rečeno, dve noči se naglo prebijeta. Dalje sva šli mimo vile „Beau séjour“ vkreber do gradiča „Enderlin“, prehodili tam vrt in od višave necega stolpa uživali najkrasnejši razgled na mesto, na jezero in na venec hribov, ki je objemlje.

Vrnivši se proti domu, krenili sva še v notranje mesto. Lugano ima čisto italijansko lice in značaj s svojimi hišami s ploskimi strehami, s svojimi arkadami, pod katerimi se vidijo delavnice in prodajalnice z rudečimi in rumenimi ograçami, ki plavajo okoli odprtih vrat. Granitni kolovozi preprezajo ulice. Živahno vrvénje in vedno kričanje, kakor povsodi po italijanskih mestih, kjer vsak prodajalec ponuja in hvali svoje blago na ves glas. Ubežali sva šumu in počivali potem še malo na klopiči pri Tellu, kar zapaziva, da je začelo jezero nemirno šumeti in da so črni oblaci vzhajali izzad Monte Bréja. Jedva sva bili v neprijetnem Washingtonu, ko je huda ura že razsajala z vso močjo. Primerna je bila noči in „svoji grozi!“ Spati mi ni bilo moči! Zato sem vstajala in zamikala se v jezero, iz katerega so malo po malem že odsevale nebeske zvezde. Hotèč razvedriti se z duševnim delom, izkušala sem naslikati z besedami početje jezerovo. Proti jutru sem zaspala, a probudivši se, spominjala se stihov in zabeležila ubogo svoje sanjarsko delce. Evo ga!

Razburjeno biló sinoči
Lugansko jézero lepó,
Srdito vzdihalo in vedno
Obličje bilo bolj temné.

A noč je položila rôko
Prijazno nánje, govorèč:
„Tolaži se, glej, ljube zvezde
Užigajo se že blestèč.

Z očesom svetlim vsaka tebi
V dnò duše zrla bi željnó,
In čudeže vse svoje tkati
Hče v sladke sanje ti nebó.“

S povodnim cvetjem se igraje
Zaspalo jezero je res,
A časih še tožeče k višku
Planilo čez bregovja jez.

Zdaj slavec milo je prepeval
Najslajšo pésen zemskih tál
Ter jezera je sèn kristalni
Svit vedno bolj rastoč obdál.

In ko za rano mlada zôra
Obišče hrib in dol cvetán,
Sanjalec bil je čudo-krasni
Pokojen zopet in mirán.

Na čisto čelo hči nebeska
Poljub mu dihnila gorák,
Da probudivši se jezero
Poslavljal rôžnih ust je znák! —

In res je bilo tako, znamenje poljuba mlade zore žarelo je še na jezeru, ko sem odprla okno in je zagledala. Svetli valovi so bili gladki in čisto je bilo nebó, od katerega so se ostro ločili najtanši robovi gorák. Oh, in kako krepčalno je vélo čez te zelene gore doli od snežnikov! Hitro, hitro vènkaj iz mračne sobe na dan, v sveži vzduh!

Ura še ni odbila 6., ko sva že sedli na voziček. Voznik in njegov sin, lepi, krepki postavi s temnimi očmi in s svetlimi lasmi, skočila sta na kozla in iskri konjic naju je odpeljal proti — Monte Salvatorju!

Veselo dobro jutro voščiva Tellu in skôraj sva bili zunaj Lugana. Vreme je bilo lepo, da ni moglo biti lepše, vzduh hladán, vsa priroda po sinočni nevihti kakor na novo porojena. Na vse duške sva se nasrkali dragocenega zraka svobode.

Dospeli sva v vas Pazzallo, tam sta Girolama — oča in sin — izpregla konjiča, dejala ga v hlev in voznika sta se izpremenila v vodnika, ki sta nama kazala pot na hrib. Girolamo mlajši je nosil torbico z živežem, z najinima plédoma, daljovidi i. dr. Lepa je bila pot. S édom in zanimanjem sva pozdravljali vsako rosno bilko, vsako cvetlico, vsako drevo, in skalovje in dupline; a vonjava in jek in izvori in slapovi so odgovarjali najinim pozdravom. Ljuba mi tovarišica je pevala in se kósala z gozdnimi ptiči in jaz ter moža smo radostno poslušali, a ko je petje utihnilo, smijali sva se in bili srečni! Vmes sva se razgovarjali po laško s svojima voditeljema in zvedeli mnogo ondotnih narodnih običajev. Proti vrhu je prihajala pot slaba, jako kamenita in nekako umolknili so glasovi veselja. Oprti na visoki gorjači sva kakor pravi hribolazki molče plezali vkreber. Kaj nama je bil trud, kaj so bile težave, saj je naju vabila najlepša plača! Že sva bili blizu, napeli še malo močí in — vrisk se nama je silil na ustna, hvaleče solzé so zarósile nama očí! Oj, svet, svet, kako si lep, kako velik ti, Bog moj! — —

Od kod vzeti besed, ki bi mogle popisati, kar sem zagledala, ozrši se na višavi okoli sebe! V vznožji najinem lugansko jezero z vsemi svojimi pritoki, v katerih se zrcalijo krasni obrazi gorá, ki krog in krog čuvajo nad njimi. Ponosno stoji vmes dvoglavi stražár Monte Camoghè. Poleg njega, toda v dalji — sveta groza me je skôraj izpreletela — podpira S. Gotard s snežnimi svojimi orjaškimi vrhovi azurno nebó. V zapadu Monte Rosa, ki je bil čarobno razsvetljen, čez in čez obsút s leskečimi se biseri. Velika vrsta Waliških planin razprostira poleg njega neizmerne svoje ledene ravní. Tem vzvišanim velikanom nasproti, vender daleč, daleč, očesu jedva dosežno se je prikazala mogočna Bernina.

Nasititi se nama kar ni bilo nebeskega pogleda, in če je okó tudi časih plavalo doli na jezero in na cvetne mu bregove, vender se je vračalo takoj zopet k veličanstvu planin in gineno vzdigalo se še više, tjà k Njemu, ki je ustvaril drobno bilko in nedosežno višavo, ki zapoveduje oblakom in valovom in ki je nama, ubogima stvaréma dal užiti to blaženo uro! Sililo naju je srce v hram, Njemu posvečen, na gori poleg naju stoječ. Žál, cerkvice je bila zaklenena. —

Med tem je pogrnil Girolamo mlajši čeden prt na mah pod starim orehom in v lepi senci sva se okreščali z belim kruhom, pravim švicarskim sirom in s sočnimi bréskvami. To nama je teknilo bolje, nego li najfinejši „dejeuner à la fourchette“ v zaduhli — prazni dvorani. Stekleničico dobrega „Asti“ je potegnil Girolamo starejši iz slamnate svoje torbice in jo ponudil nama. Zahvalivši se, veleli sva obema Girolamoma izprazniti jo na srečo najine domovine in na zdravje vsega, kar nama je ljubega v nji. „Živela!“ in „živeli!“ morala sta vzklikniti oba. Prikupila sta se Švicarjema vzklika tako, da sta doli s hriba gredé ž njima čestokrat probujala jek. Utopljali sva dušo in oči še jedenkrat v velekrasno podobo, vtisnili si jo v spomin za vselej in napotili se nizdolu. Naglo smo stopali, ali jedva smo hodili četr-tinko ure, ko spremljevalka moja nekako zmočena vzdihne:

„Kako uljuden in prijazen je vender bil gospod Emilij H.!“

„Izvestno, vsa čast njemu! Toda kako, da se ga zdaj spominaš?“

„Kako? — nu, pahljáča moja menda počiva tam gori pod orehom!“

Girolamo mlajši je prevzel pôslo gospoda erfurtskega in naglo, če tudi ne tako izbornó galantno, vender zeló prijazno poklonil najdeno trofejo „belli Signorini“. Med šalami in smehom in brez dalnje zapréke smo šli zdaj doli in v Pazzalli sva se ohladili v senci z víniko obrastene lope. Brdka, postavna kmetica postregla je nama tam s kislím mlekom tako dobrim, kakeršnega še nisem jedla nikdar. Ura na

stolpu S. Lovrenca je kazala dve popoludné, ko sta nama pred Washingtonom vrla Girolama pomagala raz voziček.

V najini sobi, ki se mi je zdela že malo bolj domača, spočili sva se, sladko spèč. Ob 5. uri sva si dali v sobo prinesiti kosilo, dvé ubogi popotnici se nisva hoteli več izgubljeni v dolgočasni, širi dvorani.

Spočiti in okrepčani sva se sprehajali potem v parku Cini pod temnimi pínijami in svetlimi drevesi, na katerih so žarela granátna jabolka. Čudili sva se bogatemu rastlinstvu in zlasti alojam, ki v Lugani povsodi na planem rastó in ženó. Večer je prihajal. Posloviti se nama je bilo s Tellom. Zamaknjeni sva sedeli dolgo na klópicu pri njem. Solnce se je nagibalo v zatop. Temno-modro je bilo jezero, a čez in čez prepreženo z zlato mrežo. In pripluli so pozlačeni valovi in ljubkovali vzhóžje znamenja ter lahke sapice pihale okoli poštenega obraza in blagoslavliale njega, ki je sveto mu domačo zemljo rešil jarma, priboril ji svobodo in vez mile zloge ovíl okoli nje sinov! —

Tma je legla že na bregóvjje, ko sva izrekli svetlemu kipu poslednji „zdravstvúj!“

Čestokrat se še spominam večera na obali luganski in spomina na Švico nikdar ne morem ločiti z ónim osvoboditelja njenega:

Misliti si meni možno
Brez ljubezni ni srcá,
Duše ni brez domoželja,
Ni ločitve brez solzá.

Niti néba brez ozvezdja,
Ki blestí prekrasno se,
Vzpómladi ni brez cvetlice,
In brez Tella Švice ne!

(Dalje prihodnjič.)

Pévsko gáslo.*)

 Pésen dar je iz nebá,
 Ki srcé veselo vžíga;
 Kadar tare skrb duhá,
 Petje ga nad prah povzdíga.
 In ker pésen vzbúja slast,
 Bratje, v petji se družímo
 Ter med širi svet nosímo
 Drage domovine čast!

Jos. Cimperman.

*) Posvečeno slov. delavskemu pevskemu društvu „Slavec“ v Ljubljani.

Popotni spomini.

Spisala Lujiza Pesjakova.

V.

Pozdravljála sem otóke,
Večna je na njih vzpomlád,
Večno jih pokriva cvetje
In iz njega gléda sád.

Zjutraj ob 8. uri sva sedeli v diligenci, zadovoljni, da je bila prazna in da sva tudi ostali jedini popotnici. Ali kako naglo se je nama skrhalo veselje! Koliko prijetneje za naju, ako bi bilo móči igrati po poti zopet nekakšno Offenbachovo ali Zajčevo opereto! Sedeli sva namreč v notranjem kočije in vozna vratca so bila narejena zadaj. Na stopico teh nesrečnih vratec se je med vožnjo vedno zaganjal neki človek in drzno gledal naju in najine kovčege. S kupéjem, kjer je bil konduktêr, bili sva po polnem ločeni, zaman vse klicanje na pomoč, ako se nama bi bilo kaj pripetilo.

Takšna vožnja na meji dežele banditov mi nikakor ni bila po godu. In tri in polu ure preživeti v tacem strahu! Dragi čitatelj bode umeval, kaj je bilo to! Umeva se tudi samó ob sebi, da nisem mogla gledati, opazovati in veseliti se, kakor po navadi. Vem, da je cesta držala od konca malo navkreber do malega Lago di Muzzano — da sva videli zapadni pritok luganskega jezera, da je solnce pekoče sijalo, da je okolina bila lepa, vse zeleno krog in krog, a da je bilo silno malo hiš. In ravno po hišah in vaseh sem si izgledala oči! Kako samotno mora tukaj biti po noči! Bog pomози boječim ženskam, ki bi utegnile voziti se same v tako nespretno stvarjeni diligenci! —

Odskočil je zdaj drugi najinih ljubeznivih spremljevalcev, ki se je dolgo, dolgo z nama vozil, in kmalu je stal tretji, marcijalen mož, na stopici. Ko se je naju in najinih kovčegov nagledal, privleče nekaj iz žepa, solnčen žarek pade nánj, to „nékaj“ se svetlo zabliska in meni se storí kar temno pred očmi — nož, dolg oster nož je! Še v drug žep seže — samokres se bode prikazal, izvestno — že sem čula besede „novce ali življenje!“, toda ne, hlebček črnega kruha pride na dan, mož si odreže velik kos in ga z najboljšim tekom pojé. Nekako umírila sem se. Približali smo se mostu v Ponte Tresi. „Buon viaggio, Signore!“ vzkliknil je marcijalni mož in izginil. Na oni stráni brega sva bili zopet na italijanskih tleh. Na meji v Fornaci so vtikali carinski služabniki nosove v najine kovčege.

Rešeni sva bili po sedaj tolovajev in morilcev, nizdolu smo šli v hitrem teku in pogled se je odpiral na Lago Maggiore.

Ob polu dvanajsti uri sva bili v Luini. Preradi sva ostavili voz, v katerem je nama pretila tolika opasnost. Kako sva se smijali, in kako sva bili ponosni, da sva jo tako hrabro premagali!

Luino je malo naselje, nežno ležeče na bregovji jezera. Na piazza se vzdiguje kip Garibaldijev. Zopet junak svobode! Ali oni tam na bregu luganskem mi je mnogo, mnogo bolj simpatičen. V „Albergu di Posta“ stregli so nama prav slabo za zelo drag denar. V juhi so plavali debeli gómbi, izrezani iz necega sivega testa, in coteletti so bili tako črni in dišali so tako sumnivo, da nama je zadostilo videti jih samó od daleč — — ali, vrata se odpró in na pragu se prikaže blede molčeči gospod! To neskončno zasledovanje najinih stopinj mi je že skóraj presédalo. Nervozna sem bila, menda od jedva prestane „opasne“ vožnje in izpreletel me je mraz, videč kamenitega gosta. K sreči se mi je nasmihala na njegovi strani cvetoča žena. Poveretta, Poveretta!

O polu jedni uri sva stopili na parobrod S. Gottardo, neizogibljiva dvojica za nama, kakor vselej.

Lago Maggiore! Razvnetá te pozdravljam v mislih iz nova in razvnetá vzkliknem zopet: ti, ti si najlepše izmed jezer górenje Italije in če tudi vse tiskane in govoreče knjige svetá stavijo komsko jezero visoko nad-te. —

Že po velikosti in širjavi so druga jezera pravi otroci proti ti morju podobni planjavi. Da bi mogla dostojno popisovati čudesa denašnjega dné, a predobro vem: taka lepóta zasmehuje vsako besedo. Okó jo gleda, srce čuti, ali beseda je onemogla izpregovoriti jo. Morebiti bi zadostilo povedati, da ta dan je bil najkrasnejši izmed vseh, ki sem jih preživela v deželi, po kateri sem stoprav zvedela, kako lep je svet — — in vender me sili olajšati si kipeče srce z govoricó. Kje li začeti, kje prestati v pohvali? —

Od konca gori v Švici še so obrobljeni bregovi z visokimi obrastnimi hribi in voda je zelena, a čim dlje tem bolj modro postaja in skóraj se izpreminja v bójo najčistejšega ultramarina. In čez to valovito raván se razpenja oni čudapolni šotor, ki je sestavljen ves od zlata, od rož in od vijolic! Zapadno bregovje je najkrasnejša panorama, ki si jo je móči misliti. Drugo prijazno naselje se nasmiha za drugim izmed ródnih brajd in oljčnih šum. Sasso die Ferro, zeleni gorski kolos, ki se tik jezera premo vzdiguje k višku, čuva nad Lavenom, lepim mestecem. Za zelenimi gorami, ki obdajajo bregovje, prikaže se zdaj Monte Rosa s petrobastim šapljem na ponosni glavi. Bližali sva se mestu Intru

in omamljena sem bila od čuda in blaženstva, kajti odpirala se je med hribi nenadno široka dolina in v vsi svoji krasoti, poslavljene od solčne svetlobe, stali so blizu, prav blizu pred nama Švicarski prevzvišeni plemenitaši! Blesteče krone so nosili in z demanti čez in čez pretkan je bil večni njih hermelin! Najprvi se je pokazal mogočni Strahlhorn, potem triglavi Mischabel in za njim velikan Simplon z neizmernimi svojimi ledenimi planôtami. Južno nebó, najlepše jezero, rajsko-cvetoče bregovje in — večen sneg! Kje na zemlji je še najti združena taka čudesa? Mislim, da se z njimi svet ne more ponašati v drugič. Srce mi je vrisalo od veselja in ob jednom ga je polnilo sladko hrepenenje, kajti tako domače me je pozdravljajl sneg tam na skalnatih stenah, in planine so mi bile tako znane, kakor bi jih bila že davno gledala — domovina, domovina, mila tvoja podoba je stala pred manoj! V največjih umotvorih stvarstva je tebe objemal željni moj duh! —

(Dalje prihodnjič.)

Vinska modrost.

Posnetke priobčuje J. Trdina.

18. Ko se je vinstvo po svetu razširilo, potrebovalo je nebeškega skrbnika in varuha. Sv. Peter skliče svetnike in jih vpraša, kdo bi hotel vzprejeti to veliko in imenitno dostojanstvo in službo. Vsi so se v jeden glas branili, ker so dobro vedeli, koliko greha bo prišlo iz vina, ki bi bilo izročeno njihovi skrbi. Sv. Peter velí: Ker se nihče za to čast ne oglasi, treba vadjati. Prinesel je v obeh rokah, da je komaj držal, cel kup kratkih slamic, med katere je vtaknil jedno dolgo in rekel svetnikom: Vlecite, kdor potegne najdaljšo slamo, moral bo biti vinski čuvaj, slab ali dober, kakor ga bo volja: na službo mu ne bo pazil noben priglednik ali vohun. Vsak svetnik vzame slamico, najdaljšo izvadjaja sv. Urban. On se razsrdi in velí: Jaz bogme ne bom pospeševal pijanosti in razuzdanosti; grozdje bom gospodarjem tako varoval, da bodo lahko spravili svoj dobiček, velike posode ne bo treba omišljati zánj. Za jedno dobro letino jim bo prišlo pet, kdaj tudi deset slabih. Ker ni mislil zapustiti nebes zaradi te sitnosti, šel si je iskat hlapcev, ki bi skrbeli po vseh vinskih deželah, da trta ne bi mogla roditi nikjer predobro in preobilno, zlasti ne več let zapóred. V svojo

Popotni spomini.

Spisala Lujiza Pesjakova.

(Konec.)

Ko je parobrod hlapel okoli klina med Intro in Pallanzo, izginit je očarovalni prizor, a skóraj se prikazal iz nova, iz nova dušo z neizrečnim čudom napajajoč. Zdaj naju je iznenadejala Isola S. Giovanni, katera se že šteje k boromejskim otokom. Razsežnemu šopu cvetočih rož podobna, vzdiguje se iz šumečih valov — kitica, ki je bila izpadla pri stvarjenju svetá božjima rokama!

V Pallanzi sva ostavili parobrod in tudi elegantno dvojico, za vselej, kakor sva mislili vsaj. Pallanzo je imenitno, boromejskim otokom ravno nasproti ležeče mesto. Povekšati sva si hteli veselje denašnjega dné in tem načinom dali veslati se v čolnici na Isolo Bello. Deset gondolirjev se je nama takoj ponudilo. Izbrali sva si nov, rudeče tapeciran čolnič. Platnen baldahin se je obločil čez naji, prijetna senca naju hladila in presrečni sva odrinili od bregá. Nepopisno lepo je bilo plavati med kristalnimi valovi in kopati si dušo v radosti opiraje okó na velekrasni Simplon!

Pokojno se je zibal od konca čolnič in z lehkimi udarci je delilo veslo mirno valovje, a pri Isoli Madre se je vzdignil hipno močan veter in nekako nedostojno je začela plesati mala gondola. Prestrašeni sva gledali veslarja, čvrstega mladega Italijana, toda on se je smijal, zagotavljajoč, da je „oggi un tempo da principe, il lago calmo quanto mai“. Na to „kalmirali“ sta se tudi „le due principesse“ in kakor se človek vsemu privadi, privadili sva se tudi medvé „marette“ na Lagu Maggiorji.

Uro pozneje sva bili na Isoli Belli, najjužnejšem boromejskih otokov. Na južni strani Isole Belle leží Isola Madre in med obema proti zapadu Isola dei Pescatori. Proti severju Isola S. Giovanni, ki nama je naslájala očí z nebrojnimi svojimi rožami že pri Pallanzi.

Najživejša pesniška fantazija ne bi si mogla izmisliti kaj lepšega nego li te otoke sredi okolice, ki je uzor veličanstva in miline. Najkrasnejša krasnih otokov je, se vé, la Bella, prava ljubljenska prirode. Imenoval jo je Jean Paul „urešeni prestol vzpomladi“. Tako je, res, in zatorej se vzpomlad z Isolo Bello nikdar ne loči. Na tem blagoslovljenem mestu razvija ona vse svoje čare, tukaj ji ni prikračena nikoli najmanjša njenih pravic, tukaj ji hladé najmilejše sapice zorno lice in z vonjavo napojene, razširjajo daleč po jezeru glas vzpomladne divne lepôte.

Sredi otoka je sezidana ponosna graščina, ki véde na vrte, kakeršnih menda na vsem svetu ne najdeš enakih. Na deset teras dvigajoč se visoko čez jezero družé v sebi vse, kar le more podajati rastlinstvo tropiških dežel. Vitka cedra, katere dom je libanska gora, ukoreninila se je tam poleg velikanske banane, bombaževca in indijanskega kruševca. Palma, ki je čula šumenje svetega Ganga, zelení sredi lavorjevih in mirtnih goščav. Ozbiljna cipresa se druží prijazni oljki. Manjolija, pomeranča in limona polné vzduh z najslajšimi vonjavami. Aloje in inostranske rastline poganjajo čudovito svoje cvetje v dupljah, ki so od vrha do tal obložene s svetlimi školjkami. Povsodi vodometi, kipi in hladni prostori z gostim bršljinom obrasteni, kjer se čuje grgukanje grlic in večna melodija, ki jo prepevajo jezerski valovi. Prehodili sva teraso za teraso, na vsaki novim čudom se čuděč. Razgled od najviše je neizrečno krasen. Obžalovali sva samó, da švicarskih ledeníkov od Isole Belle videti ni, visoke pred njimi dvigajoče se gore toške doline jih zakrivajo.

Dospevši na Isolo Bello sva se bili najprej okrepčali v hôtelu „Delfino“. Kosili sva pod senčnimi drevesi na prostoru pred hôtelom. „Risotto“, „frittura“ in „giardinetto“ so bili izvrstni, taki, kakeršne umejo pripravljati samó v Italiji. Napotivši se potem v graščino in na vrte, stopili sva jedva v stebríšče pred graščino, ko zagledava tamkaj sedečo dvojico. Kdo je bila? Mlada gospá in pokašljujoči gospod. Lepša je bila nego li kedaj poprej. Popotnih oblačil in širocega florentinskega slamnika se je bila iznebila in imela je jako ukusno in elegantno salonsko obleko. Vejica mladih rož se je zibala na temnih kodrih. In nje črne očí, kako solnčne so bile, kako prijazno so se nasmihala cve-toča ustna! Ubogi gospod je bil bled, molčěč, apatičen in zavit kakor vselej v sivi svoj pléd. Stanovala bodeta na otoku, mislila sem sama v sebi, spomnivši se popotne robe, ki je bila nakopičena pred „Delfinom“. V pritlično graščinsko sobo sta šla zdaj, tja, kjer leží zapisnik tujcev. Čitali sva potem v veliki knjigi, črnilo še ni bilo suho: „le Comte et la Comtesse d —“ ne, slavneg, visokoaristokratskega imena nehčem zaznamenovati, indiskretno bi utegnilo biti. A jasno mi je bilo, kaj je primoralo gospó družiti rožnato svoje mlado življenje z ónim hirajočega možá. Eppure — Poveretta!

Protí osmi uri z večera je naji vzprejel parobrod „Urbano“. S težkim srcem sva se ločili z blaženim otokom, z urešenim prestolom večne vzpomladi. Do konca svojih dnij mi bode živ stal pred očí!

Vožnja v hladnih večernih urah je bila čaro-mila. Nebno razsvetljenje táko, da so se valovi lésketalí v vseh bôjah mavričnih. Ob deseti

uri sva bili v starem mestu Arona. V lepi sobani gostilne „Italija“ se nama je skoraj sanjalo o tem, kar nama je bil podaril nepozabljivi dan. Vso noč sem hodila po palmovih in cedrovih logéh, temno-modro valovje je šumelo okoli njih in vánje je trosilo nebó blesteče svoje zaklade.

Za rana sva vstali drugi dan in sprehajali se na obali jezerski. Na neki višavi blizu Arone stoji velikansk, znotraj ótel in iz rude lit kip S. Karola Boromejskega. Vánj hodijo popotniki in celó gori v glavo svetnikovo se plazijo.

Ob najstih sva se odpeljali z vlakom. Železnica se vije poleg južnega konca jezera in prestopi Tičino. Pri Sommi je dejal jeden sopotnikov: „Tukaj je nekoč premagal Hanibal Scipijona“. Zaspano so se ozirali tovariši po golem, širnem polji. Bodi si, dejala sem sama v sebi. —

Peljali smo se sedaj čez plodovito lombardsko raván, ki je vsa obsajena s koruzo, z orizom in z murvami. Na vse strani, kamor seže okó, vijó se s grozdem obložene brajde. A vse to se mi je zdelo tako prazno in dolgočasno, brez luči in brez bóje v primeri z rajskimi slikami, ki sem jih gledala v ravno minulih dnéh, da mi je ugajalo, ko je ob jedni uri vzkliknil konduktér: „Milano!“

Vinska modrost.

Posnetke priobčuje J. Trdina.

21. Naši spredniki niso pridelovali nič vina. Za maše so je morali kupovati jako drago v dalnjih deželah. Prišel je k njim mlad, neznan berač. Poleg stare svoje navade so ga lepo vzprejeli, pogóstili in prenočili. Pred odhodom jim velí: Bog vam plati! Za povračilo vaše dobrote puščam vam to-le dragoceno trto. Zakopljite jo tako pa tako in prinesla vam bo neizmerno korist, da mi boste gotovo do smrti hvalježni. Čez trideset let se vidimo zopet. To rekši se berač posloví in odide. Ta trta je bila vinska; ali naši dedje, ki je niso še nikoli videli, mislili so, da je nekak srobót in so se ji smijali. Dejali so, da se od nje ni nadejati nobenemu dobičku in da ni za drugo rabo nego k večjemu za tepežkanje. Res čudno je bilo to, da je obšlo vsakega, kdor jo je prijel, neudržno hrepenenje, da bi ž njo koga udaril. Predno je minulo četrt ure, jeli so si jo trgati jeden družemu iz rok in se ž njo mlatiti. Hišnega gospodarja pretep ujezí, da pograbi trto in jo vrže